

Antoni Reginek

Sprawozdanie z Konferencji Muzykologicznej w Cieszynie

Śląskie Studia Historyczno-Teologiczne 36/1, 310-311

2003

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

dań członków sekcji, stanu liczebnego sekcji, czasopism, konkretnych propozycji sekcji.

KIERUNKI BADAŃ

Badania naukowe o zorganizowanym charakterze toczą się głównie w ośrodkach uniwersyteckich. Kierunki i tematyka badań naukowych w dziedzinie teologii pastoralnej jest różnorodna. Można ją jednak pogrupować na:

a. Zagadnienia związane z teologią pastoralną fundamentalną (ogólną) – historia teologii pastoralnej, jej aktualna koncepcja i metody, którymi się posługuje; kwestia podmiotu i przedmiotu urzeczywistniania się Kościoła oraz podstawowych funkcji Kościoła; poszukiwanie teologicznych zasad dla pastoralnej aktywności Kościoła; problematyka związana z kształtowaniem współczesnej parafii. Tutaj także wchodzi problematyka badań interdyscyplinarnych w służbie teologii pastoralnej.

b. Zagadnienia należące do działu teologii pastoralnej szczegółowej. Bogactwo problematyki podejmowanych w ramach badań naukowych dyktują radykalne przemiany religijne, społeczne i polityczne polskiej rzeczywistości, stawiające szereg wymagań wobec pasterskiej posługi Kościoła w dobie obecnej. Teologia pastoralna zajmuje się więc odczytywaniem znaków czasu i ich interpretacji w świetle Ewangelii, by z kolei wypracowywać koncepcje i metody duszpasterskie w odniesieniu do określonej grupy ludzi i sytuacji życiowych. Tu wysuwa się na czoło zagadnienie dialogu oraz duszpasterstwa w społeczeństwie pluralistycznym. Lista szczegółowych zagadnień rozpatrywanych w ramach teologii pastoralnej jest adekwatna do problemów i dziedzin, których dotyczy współczesne duszpasterstwo Kościoła, szczególnie chodzi o perspektywy duszpasterstwa w Polsce. Znaczna część z nich należy do działu tzw. duszpasterstw specjalistycznych.

Oto najważniejsze z nich opracowywane przez członków sekcji: działalność parafii, aktywność charytatywna Kościoła, apostołstwo świeckich, ruchy i stowarzyszenia, małżeństwo i rodzina, mężczyzna, dzieci i młodzież, mass media, zagadnienie ludzkiej pracy i bezrobocia, duszpasterstwo wolnego czasu, chrześcijańskie odniesienie do środowiska naturalnego (ekologia), duszpasterstwo osób w drodze (pielgrzymkowe, turystyczne), duszpasterstwo w resocjalizacji „społecznie nieprzystosowanych”.

Owoce współpracy w ramach sekcji jest m.in. powstanie podręcznika teologii pastoralnej w dwóch tomach, przygotowanego na KUL pod redakcją ks. prof. R. Kamińskiego (t. I: *Teologia pastoralna fundamentalna*, Lublin 2000, t. II: *Teologia pastoralna szczegółowa*, Lublin 2002).

STAN LICZEBNY SEKCJI ORAZ CZASOPISMA

Sekcja liczy ok. 70 osób (stan jest zmienny, gdyż w niektórych seminariach duchownych dość często zmieniają się wykładowcy, a niekiedy teologię pastoral-

lata funkcję tę pełnił ks. prof. dr hab. Romuald Rak z Katowic, następnie ks. dr Stefan Schudy z Poznania. W latach 1992–2002 przewodniczącym był ks. prof. dr hab. Jan Wal z PAT-u.

ną wykładają specjaliści z innych dziedzin), w tym 7 ze stopniem naukowym doktora habilitowanego, 7 ze stopniem naukowym doktora habilitowanego na stanowisku profesora uczelnianego, 4 profesorów zwyczajnych. W ostatnich latach zauważa się wyraźne zwiększenie liczby pracowników naukowych i podnoszenie przez nich kwalifikacji³.

Sekcja nie posiada własnego czasopisma.

Wydział Teologiczny Uniwersytetu Opolskiego wydaje periodyk „Teologia praktyczna”, Wydział Teologiczny Uniwersytetu Poznańskiego wydaje rocznik „Teologia praktyczna”. Ponadto w „Rocznikach Teologiczno-Kanonicznych” KUL wychodzą numery poświęcone teologii pastoralnej.

SUGESTIE

1. W związku ze zmianami dokonаныmi w statucie Konferencji Episkopatu Polski, który w obecnym brzmieniu nie uwzględnia istnienia tego rodzaju ciał, Sekcja Pastoralistów Polskich (jak i inne sekcje) de facto nie posiada prawnego statusu. Działa obecnie na zasadzie niepisanej umowy między naukowymi środowiskami. W ostatnich latach zauważa się coraz większe zainteresowanie udziałem w jej pracach wykładowców teologii pastoralnej z całej Polski. Na podstawie obserwacji nie ulega wątpliwości konieczność istnienia tego rodzaju forum. Należałoby zatem poszukać jakiejś formuły, która zapewniłaby trwałość rzeczonemu ciału, a zarazem łączność z episkopatem⁴.

2. Podczas zebrań sekcji wielokrotnie sugerowano, by przeprowadzić wspólną sesję wszystkich sekcji naukowych należących do grupy przedmiotów pastoralnych (teologia pastoralna, liturgika, katechetyka, homiletyka, misjologia). Tego rodzaju zebranie odbywane co kilka lat przyczyniłoby się do większej współpracy pokrewnych przedmiotów. W obliczu niekiedy bardzo zbliżonej tematyki badań i akademickich zajęć wymienionych przedmiotów rodzi się konieczność np. inicjowania interdyscyplinarnych badań, wspólnego ustalenia tematyki wykładów i ćwiczeń (by nie dublowały się albo nie pomijały ważnych kwestii), wspólnej dyskusji nad sugestiami do duszpasterskich planów.

3. Wydaje się rzeczą konieczną, by Sekcja Pastoralistów Polskich posiadała swego przedstawiciela (konsultora) w Radzie Naukowej Konferencji Episkopatu Polski.

³ Jest to związane z brakiem odpowiednich funduszy. Bardzo często referaty z sympozjów sekcji drukowane są w różnych periodykach lokalnych.

⁴ W sekcji sugerowano m.in. utworzenie Stowarzyszenia Pastoralistów Polskich. Takie stowarzyszenie istnieje np. na terenie krajów niemieckojęzycznych. Projekt ten musi być jednak skonsultowany z Konferencją Episkopatu Polski.